

SYVYYS

WSOY

PEKKA

HILTUNEN

STUDIO SARJA

Pekka Hiltunen

SYVYYS

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitokset

Lari Mäkelä, Taina Tervonen, Antti Sajantila

Taiteen keskus toimikunta ja WSOY:n Kirjallisuussäätiö
romaanin kirjoittamisen tukemisesta

Osa kirjasta on syntynyt WSOY:n Kirjallisuussäätiön
kirjailijaresidenssissä Edinburghissa

© PEKKA HILTUNEN JA WSOY 2019
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-44225-8
PAINETTU EU:SSA

OSA I

TAIVAALTA PUTOAVA IHMINEN

1

»Joskus minä puhun patsaille», Lia sanoi.

Mies kohotti kulmiaan, ja hänen hymynsä leveni.

»En mille tahansa patsaille», Lia tarkensi. »Vain niille, jotka ovat pienessä puistossa kotini vieressä, Hampsteadissa. Sinne on ajan mittaan kerätty vanhoja patsaita, jotka on uhattu romuttaa.»

Mies nyökkäsi mutta pysyi vaiti.

»En tiedä miksi kerron sinulle tämän», Lia totesi. »En ole kertonut sitä lähes kenellekään. Vain parhaalle ystävälleni.»

»Kuka hän on?»

Oli Lian vuoro hymyillä. *Kuinka kukaan kykenisi tiivistämään Marin? hän ajatteli. Ja jos minä edes yrittäisin sitä, kuinka pahasti tuo mies säikähtää kuulemaansa?*

»Hänen nimensä on Mari. Hänkin on Suomesta», Lia kertoi. »Mari on hyvin monimutkainen ihminen.»

Tämä oli kolmas kerta, kun Lia oli jäänyt joogatunnin jälkeen juttelemaan Benjon kanssa. Hän tiesi miehestä vähän – se tuntui sekä hyvältä että hankalalta. Haastavalta, koska Lia tiesi liiankin hyvin kuinka suuria vaaroja saattoi joskus piillä tutuis-sakin miehissä. Hyvältä siksi, että hän silti tunsu vaistomaisesti halua luottaa tähän mieheen.

Benjo oli puoleksi britti, puoleksi japanilainen. Hänen nimensä oli Benjamin, mutta ystävät olivat lyhentäneet sen jo aikaa sitten.

»Englantilainen kaverini väänsi siitä alkuun version Bento», mies kertoi. »Kutsui minua Bento Boyksi. Niin kuin ne eväslaatikot, bento-bokset, joita myydään Japanissa.»

»Aika töykeää», Lia ihmetteli. »Muukalaiskammoista.»

»Se oli kierteistä huumoria – hän esitti rasistia pilkatakseen rasisteja», Benjo selitti. »Hän lopetti sen heti, kun sanoin ettei se naurata. Minusta se on hyvä yhdistelmä ihmisessä: huomauttaisuus ja kyky hölmöön huumoriin.»

Lia piti nimestä Benjo, hän piti miehen karvaisista käsivarsista ja siitä, kuinka syvällisesti tämä keskittyi joogaharjoituksiinsa. Benjo hymyili paljon, ja kun hän oli pari viikkoa sitten joogatunnin päätteeksi astellut Lian luo ja avannut keskustelun mutkattomasti mutta kohteliaasti, kaikki oli tuntunut luontevalta.

Benjo vaikutti mieheltä, jonka kanssa Lialla saattaisi olla suhde ja jolle hän voisi sanoa mitä tahansa.

Siksi Benjo oli myös pelottava.

He istuivat käytävän lattialla joogasalin ulkopuolella, sopivasti sivussa suuren talon kaikista kulkijoista. Rakennuksessa oli joogayrityksen lisäksi kauneushoitola, kuntosali, toimistoja ja bisnesväelle suunnattu hotelli. Lia oli käynyt samalla salilla Islingtonissa joogaamassa vuosien ajan – epäsäännöllisesti, mutta kerran, pari kuukaudessa.

Jooga, Islington, Benjo. Lia oli aina pitänyt tästä kaupunginosasta, siitä kuinka se oli sekä perinteikkään komea että arki-
sen nuhjuinen. Lontoossa oli muutamia tällaisia alueita, joiden todellisen kauneuden huomasi vasta, kun vietti niissä aikaa.

Pidätkö minä Benjosta myös siksi, että hän liittyy mielessäni näihin kortteleihin? Tuntuisiko hän yhtä vaarattomalta, jos olisimme tavanneet jossakin muualla?

Julkinen paikka oli turvallinen ympäristö jutella, Lia vakuutti itselleen. Hän ei ollut tarkistanut miehen taustoja.

He olivat kolmessa tapaamisessaan joogasalilla ehtineet puhua elokuvista, kirjoista, talon tyylikkäästi rapistuneesta naapurustosta. Heidän molempien työstä: Lia toimi AD:nä Level-lehdessä, ja Benjo oli asianajofirmassa työskennellyt juristi, joka oli juuri loikannut aivan toisenlaiselle uralle, investointipankkiin. Benjon ajatuksissa oli hyvältä tuntuvaa suoruutta ja vakavuutta.

»Joku psykologi voisi olla sitä mieltä, että patsaille puhuva ihminen haluaa välttää kontakteja eläviin ihmisiin», Benjo sanoi. »Tai että kun patsaat eivät koskaan väitä vastaan, ihminen voi hakea niiltä hyväksyntää, jota ei tunne saavansa muilta.»

»Onko tuo parasta, mihin pystyt, Sigmund?» Lia kysyi teeskennellen närkästyntä vaikka oli todellisuudessa hiukan vaihattunut.

»Minä sanon, että patsaat ovat hyviä juttukavereita, koska ne muistuttavat ihmisiä kunniaista ja hyvistä teoista», Benjo totesi. »Patsaita pystytetään vain ihmisistä, jotka ovat saavuttaneet suuria. Niin meidän pitäisi voida ajatella jokaisesta. Että oikeastaan kaikki voivat tehdä jotakin kunniaakasta. Suurin osa ihmisistä ei milloinkaan saavuta mitään erityistä. Mutta kuinka eri tavoin sitä suhtautuu muihin, jos ajattelee että heistä on siihen.»

Tänä iltana Lialle oli Benjon kanssa käytävällä istuessaan selvää, että pian jompikumpi heistä tekisi aloitteen tapaamisesta muualla. Ajatus askarrutti.

Hän ei tiennyt, uskaltaisiko ottaa Benjoa kotiinsa ja sänkyynsä. Ensin miehestä olisi tehtävä kattava selvitys, suljettava täysin pois mahdollisuus, että Benjo saattaisi vahingoittaa häntä. Mutta sellainen tenttaaminen taas saattoi olla paras tapa karkottaa mies näkyviltä kokonaan.

Ja miten minä selitän hänelle, mitä kaikkea itse teen? Että minulla on myös toinen elämä, kaikki se mitä teemme Marin kanssa Studioissa.

Ja että minua on uhattu aseella, pidetty vankina, melkein tapettu. Enkä tiedä pääsenkö koskaan niistä kauheuksista niin yli, että kykenen suhteeseen ilman pelkoa.

Lia näki käytävän lattiaan asti ulottuvasta ikkunasta heidän heijastuksensa. Lasin takana oli syksyntumma ilta, hän näytti käytävän kalvakan valon luomassa kuvassa itse nuorelta ja henolta – hoikkuus ja vaaleat hiukset, ne sen saivat aikaan. Benjon kuvajaisessa korostui miehen musta, paksu tukka.

Voisiko tuo kaksikko olla pari?

Ehkä. Ehkä hyvinkin voisi.

»Marin monimutkaisuuden täytyy olla hyvällä tavalla mutkista, koska pidät hänestä», Benjo sanoi.

Lia katsoi miestä silmiin ja punnitsi vaihtoehtojaan. Hän hengitti syvään ja antoi sanojen tulla.

»Patsaille puhuminen on suunnilleen normaaleimpia asioita elämässäni», Lia sanoi. »Minä muutin aikoinani Suomesta Lontooseen, koska poikaystäväni osoittautui väkivaltaiseksi stalkkaajaksi. Myöhemmin hän yritti tappaa minut. En voi avata sinulle elämästäni kuin osan, koska ne loput olisivat liian synkkiä asioita kerrottaviksi. Ja osasta niistä en voi ehkä puhua koskaan.»

Hymy katosi Benjon kasvoilta sekunnissa. Miehen silmät harhailivat Liassa ja hänen ohitseen, kuin tämän olisi ollut liian vaikea kohdata suoraa, odottavaa katsetta.

Tilanne oli niin absurdi, että Lia tunsu pakottavaa halua nauraa ääneen, mutta se taas ei olisi sopinut hetkeen mitenkään.

Olen mahdollon yhdistelmä. Kuka mies oikeasti haluaa tavata minut uudelleen tällaisen esittelyn jälkeen?

»Minä olen oikeasti tasapainoinen ihminen», Lia totesi. »Mutta sen kaiken hyvän kanssa tulee mukana vaikeita asioita.»

Kun hän oli sanonut sanottavansa, mies ei enää katsonut häneen vaan tuijotti käytävää pitkin kaukaisuuteen.

Hän ajattelee, että taas yksi sekopää nainen. Että olen joku drama queen, joka kuvittelee olevansa erikoinen.

Benjo käänsi katseensa takaisin Liaan, ja sitten mies nosti hitaasti toisen kätensä ja laski sen hyvin varovasti Lian käsi-varrelle. Hän teki eleen hallitusti ja antaen Lialle aikaa vetää kätensä pois.

Lia ei vetänyt.

»Kuinka kauheaa, että sinulle on tapahtunut sellaista», Benjo sanoi. »Etkä silti vaikuta mitenkään aralta tai hauraalta.»

Helpotus purkautui Lian sisältä puuskahduksena. Hänen nenänsä alkoi vuotaa, ja oli kaivettava takin taskusta nenäliinaa, mitä tahansa, mihin pyyhkiä.

»Olen kaikkea muuta kuin heikko», hän tuhahti ruttuisen paperiliinansa yli. »Samoin Mari. Me olemme helkutin vahvoja. Mari saa aikaan uskomattomia – sinun pitäisi tavata hänet joskus, hän saa minut ja muut tekemään suorituksia, joita voi olla vaikea uskoa todeksi. Oikeasti muuttamaan maailmaa.»

Benjo nauroi yllättyneenä. Lia säikähti jo omaa suorapuheisuuttaan, mietti oliko tullut kertoneeksi Marista liikaa. Mutta ei hän ollut paljastanut tästä mitään konkreettista.

Hän tuijotti Benjoa, niisti nenäänsä ja katsoi, kuinka mies hohotti niin että hytkyi.

»Ei ihme, että puhut patsaille», Benjo sanoi. »Kuka täysjärkinen tuota uskoisi?»

Lia katsoi nauravaa miestä ja ajatteli, että iso osa turvallisuuskartoituksesta taisi juuri tulla tehtyä.

»Mikä sinun numerosi on?» Benjo kysyi ja poimi laukustaan puhelimensa.

Lia hymyili. Hän ei vielääkään tiennyt miehestä varmuudella mitään, mutta ehkä tämän uskaltaisi tavata kahden kesken.

2

Alkuillan hämärässäkin näki jo kaukaa, että autoa oli rikottu. Sen ikkuna-aukot ammittivat lasittomina ja tyhjinä.

Koko pieni kaupunki tunsu Pikkuveljen tummansinisen Kuplan ulkonäöltä, ja moni tiesi sen kuuluvan hänelle. Mutta nyt hänen vanhasta kulkuneuvostaan oli tullut jotakin muuta. Varoitusmerkki.

Kuinka tämä oli mahdollista hiljaisen Trujillon kaupungin sydämessä?

Näky sai Pikkuveljen hengityksen kiihtymään, mutta hän ei seisautunut hetkeksikään vaan jatkoi kulkuaan. Hän oli tullut lempiravintolastaan, kävellyt kauniisti kivettyä Calle Silleriasia alas kohti autoaan, mutta nyt hän asteli sivukujalle kuin se olisi ollut hänen tarkoituksensa koko ajan.

Hänen rakkaan, kuluneen Kuplansa lasit oli lyöty sisään.

Pikkuveli pakotti jalkansa jatkamaan eikä vilkuillut taakseen. Mitä tavaroita autossa oli ollut? Sitä ei voinut jäädä miettimään. Jos asialla olisi ollut pahainen varas, se olisi kumauttanut autosta rikki vain yhden sivuikkunan, tai tiirikoinut oven lukon. Asialla olivat olleet aivan muut, ja todennäköisesti ne tarkkailivat häntä juuri nyt.

Kujalla ei ollut katuvaloja. Sen päässä häämötti kaksi mahdollista pakotietä. Oli kiviportaot, jotka veivät kukkulaa ylös Trujillon vanhoille, kiemurteville kaduille. Siinä suunnassa oli myös kaupungin keskusaukio. Avara, kaikuva tila, jossa kuka

tahansa jäljittäjä näkisi hänet helposti. Toisaalta aukiolla ja sitä reunustavien arvorakennusten liepeillä oli aina valoja ja väkeä, ihmisjoukon turvaa.

Toinen tie johti vasemmalle. Se vei Trujillon alakaupunkiin, jonka rapistuneilla kaduilla oli vähän kulkijoita. Auton rusikoijat eivät varmaankaan odottaisi hänen menevän sinne. Mutta alakaupunki muodostui suorista kortteleista, joissa olisi vaikeampi paeta.

Ylös portaikkoon.

Satojen vuosien ja lukemattomien kulkijoiden pehmentämällä kiviportailla hänen askeleensa muuttuivat äänettömiksi. Pikkuveli oli hyvä juoksemaan hiljaa. Hän oli aina pitänyt siitä taidostaan, ja juuri nyt se tuntui elintärkeältä.

Portaiden puolivälissä hän kuuli äänen. Joku liikkui alhaalla, pimeän kujan toisessa päässä.

Pikkuveli kiisi portaikkoa ylös ja loi pikaisen katseen taakseen. Hän ehti nähdä, että tulija oli hirvittävän iso ja raskastekoinen. Ja silti nopea.

Vittujen joder fucking scheisse, Pikkuveli sadatteli kaikilla kielillä, jotka osasi.

Colegion kulmaus oli autio ja äänetön.

Keskiaikaisen koulun rakennusten sisältä pilkotti heikkoa valonkajoa, siellä paloivat käytävien yövalot. Suljetut ovet ja ikkunat erottuivat rakennusten kivipinnoista tummina kuin pienten luolien suut.

Pikkuveli juoksi Colegio Sagrado Corazónin viertä ylös niin kevyin askelin kuin saattoi. Kuuluiko muualta jalkojen ääniä? Tuliko iso korsto perässä, odottiko edessä muita?

Kaikki Trujillossa olivat taatusti nähneet Pikkuveljen ajavan Kuplaansa viime viikkoina. Sen ikkunoiden rikkominen ei ollut satunnaista ilkivaltaa.

Hän pysähtyi kadun hämärässä kuuntelemaan ja hengittämään.

Pikkuveli tunsi tämän espanjalaisen kaupungin kaikki korttelit, vanhan keskustan mukulakivikadut ja uudempien alueiden halkeilevat asfaltit. Hän oli ollut täällä liikkeessään aina varuillaan ja ajellut Kuplallaan joskus ylimääräisiä mutkia, tarkistanut ettei häntä seurattu. Katseilta suojassa ei Trujillossa voinut olla missään, mutta hän osasi olla vetämättä huomiota puoleensa.

Tämä oli avoin hyökkäys häntä kohtaan. Hyökkääjät olivat olleet hätkähdyttävän uhkarohkeita, joku asukas oli varmasti nähnyt auton ikkunoiden murskaamisen kaupungin ytimessä.

Kadulle parisataa metriä hänen taakseen ilmestyi tumma, kookas hahmo.

Pikkuveli ampaisi kiivaaseen juoksuun, välittämättä enää pääsiko siitä ääntä.

Keskusaukio oli tyhjä.

Ei ketään. Täällä oli aina aiemmin ollut ihmisiä liikkeellä. Ainakin pienten koirien kusettajia. Vanhoja pappoja raahustamassa kantabaaristaan viinipöhnässä kotiin. Nyt ei ketään.

Fuckety joder fucking fuck.

Kirkkaimmin valaistu alue aukiolla oli San Martinin suuri kirkko ja sen edustalla sijaitseva Espanjan alusmaiden valloittajan Pizarron muistomerkki. Niitä valvoivat myös turvakamerat, Pikkuveli tiesi. Mutta kameroista ei nyt ollut apua.

Entä jos hyökkääjä oli täyshullu? Jos Pikkuveli pääsisikin etsimään apua muilta ihmisiltä, entä jos se vain tulisi perään? Mutta jos hänet haluttiin tappaa, miksi tappaja oli paljastanut itsensä ennakkoon rikkomalla auton ikkunat?

Hän kiisi aukion halki ja melkein tunsi, että etäisyys hyökkääjään kasvoi.

Paitsi jos heitä oli useampia.

Auton moottorin urinaa, jossain näkymättömissä. Joku ajoi kadulla kirkon takana.

Pikkuveli vaihtoi suuntaansa kuin lennossa, ohi San Martin edustan ja kohti auton ääntä. Juuri nyt hän oli täysin, suojattoman näkyvissä, aukion kirkkaat yövalaisimet ilmiantoivat hänet kaikille mahdollisille seuraajille.

Kirkon takana odotti jälleen hämärä – mutta ei muita ihmisiä. Hän näki vain auton perävalot matkalla pois, liian kaukana että olisi voinut juosta sen kiinni. Oli pakko pysähtyä taas, huohottamaan ja kuuntelemaan. Askeleet keskusaukion sileillä kivillä lähestyivät.

Pikkuveljen ei tarvinnut jäädä arvailemaan oliko tulija sama hujoppi.

Noissa askelissa oli painoa.

Pakoon, mihin tahansa.

García de Paredes -kadulla oli pari autoa parkissa. Ei edelleenkään ihmisiä – missä helvetissä kaikki tämän kaupungin asukkaat piilottelivat? Oliko koko länsiespanjalainen peräkylä liitoutunut häntä vastaan?

Hän teki äkkikäännöksen Calle Ballesterosille ja ravasi sitä ylös. Ohi kahden hotellin, joiden ovet olivat kiinni. Hotelleissa oli aina yövahdit, mutta heistä ei olisi nyt apua. Ovien kolkuttamisiin menisi aikaa, ja Pikkuveli tiesi, että vahti saattoi olla vaikka paikallinen teini.

Trujillon linnalle johtavan kadun kulmassa oli pakko valita suunta. Hän pääsisi mäen ylös nopeammin kuin raskastekoinen jäljittäjä, mutta kukkula saattaisi osoittaa ansaksi. Linnalta ei ollut pakoreittejä.

Hän ampaisi vasemmalle, kohti pientä Santiagon aukiota.

Cambronerias-kadulle oli pysäköity auto huolimattomasti. Vanha Seat Ibiza. Sen ikkuna oli raollaan. Pikkuveli oli keran elämässään käynnistänyt auton ilman avainta, ja se oli ollut

lähes samanlainen. Juuri nyt hänen pienikokoisuudestaan oli hyötyä. Käsivarsi mahtui ikkunan raosta niin pitkälle, että hän ulottui oven sisäpuolen lukkoon.

Nopeasti kuljettajan penkille, auton ovi kiinni ja lukkoon. Hän painautui penkillä niin alas kuin kykeni, veti taskustaan linkkuveitsen ja väänsi ohjaustangon paneeleita paikoiltaan.

Mutta tämä Ibiza olikin toista mallia, ohjaustanko ja mittaritaulu näyttivät Pikkuveljestä vierailta. Saisiko hän rakkineen liikkeelle?

Pikkuveli käännähti katsomaan auton taakse ja ehti nähdä valtavahahmon lähestyvän juuri ennen kuin se harppasi takakontin päälle. Koko auto keinahti korston painon alla, Pikkuveli kiljahti ja tukahdutti sitten oman huutonsa.

Raskaat saappaat astuivat auton katolle. Se painui tunkeilijan massan alla. Koko kotterotuntui puristuvan kasaan Pikkuveljen ympärillä.

Metallinen ruumisarkku, hän ajatteli. Hänen viimeinen sijansa, vieras auto, josta oli tulossa hänen mausoleuminsa.

Auto huojui, kun hyökkääjä sen katolla etsi asentoaan. Pikkuveli tunsu miehen liikkeen penkkinsä kautta, niin painava hujoppi oli.

Hiljaisuus. Pikkuveli ei voinut hengittää. Mitä mies odotti? Mitä se aikoi?

Tummanharmaa terä iski tuulilasin läpi. Pikkuveli huusi.

Pitkä, terävä piikki puhkaisi lasiin ammottavan aukon, josta sinkosi sirpaleita hänen päälleen. Mutta terä ei yltänyt häneen, ei vielä.

Metallikärki liikahti ja katosi reiästä. Pikkuveli tajusi samassa kaksi asiaa: auton katolla seisovan miehen ase oli kaivostyöläisen hakku, ja tämä oli todella taitava käyttämään sitä.

El Pico. Miehen täytyi olla El Pico, Hakku. Pikkuveli oli kuullut tarinoita suurikokoisesta, vähäpuheisesta äijästä, joka

oli mestari käsittelemään kantamaansa teräväpiikkistä välinettä. Se oli hänelle lempityökalu ja lempiase, ja sillä hän piti Extremaduran seudun kaivostyöläisiä kuolemanpelossa.

Auto heilahti. Mies katolla kyyristyi ottamaan vauhtia uuteen iskuun, ja sitten hakun terä puhkaisi oikeanpuoleisen sivuikkunan.

Enää Pikkuveli ei huutanut, hän ei kyennyt siihen. Hänen kätensä kiskoivat esiin johtoja ohjaustangon rungosta. Mitkä niistä olivat oikeat – osa johdoista oli valoille ja lasinpyyhkimille, toiset yhdistyivät moottorin syyttimeen, mutta mitkä?

Hakun terä kierähti ja katosi ikkunan ammottavasta reiästä.

Hän tajusi, että tuolla hakulla hullu korsto oli hakannut hänen Kuplansakin ikkunat pirstaleiksi, ja nyt se aikoi puhkoa hänet.

Pikkuveli tempoi auton johtoja, mutta pimeässä oli mahdollonta nähdä niitä tarkasti. Hänen kätensä etsivät apua Seatin kojelaudasta, rusikoivat nappuloita ja säätimiä. Ei mitään, auto ei reagoanut.

Hakku puhkaisi vasemmanpuoleisen sivuikkunan. Jättiläinen huvitteli, se piinasi häntä näyttämällä kuinka avuton hän oli. Metallihäkkiin suljettu saalis.

Pikkuveljen käsi löysi auton hälytysmerkin. Ensimmäinen tööttäys oli liian lyhyt, seuraavaan hän sai jo voimaa.

TÖÖT TÖÖT TÖÖT

Miehen liike auton katolla seisahtui.

TÖÖT TÖÖT TÖÖT

Hakku räsähti tuulilasiin, nyt aivan keskelle ja syvemmälle sisään kuin aiemmin. Terä jäi vain parinkymmenen sentin päähän Pikkuveljen kasvoista. Hän tajusi, että El Pico oli päättänyt viimeistellä työnsä.

TÖÖT TÖÖT TÖÖT TÖÖT TÖÖT

Uusi isku, ja tuulilasi halkesi koko leveydeltään. Pikkuveli painui penkillä alemmas, niin matalaksi kuin pääsi, ja jatkoi hälyttämistä.

TÖÖT TÖÖT TÖÖT

Hakku katosi lasinsirpaleiden välistä. Pikkuveli tunsi kuinka mies haki kaiken voimansa jälleen uuteen iskuun, ja sitten mustanpuhuva terä kuopaisi häntä kohti. Sen kärki viilsi hänen olkapäätänsä ja nykäisi palan hänen lihaansa mukaansa.

Hänen kirkuva huutonsa sekoittui auton hälytykseen.

TÖÖT TÖÖT TÖÖT TÖÖT

Toisen auton valot. Heidän eteensä pimeässä ilmestyivät häikäisevät valokeilat, jotka liikkuivat hetken ja pysähtyivät heihin.

Mies katolla seisahtui. Pikkuveli piteli haavaa olkapäässään toisella kädellään ja oli täysin hengittämättä.

Valot liikkuivat taas. Vieras auto kaasutti lähemmäksi ja pysähtyi parinkymmenen metrin päähän.

Pikkuveli näki auton valkeassa ovela paikallisen vartiointiliikkeen merkin: Intek Seguridad. Merkin yläpuolelta ikkunasta toljottivat vartijan järkyttyneet kasvot. Nuori mies nosti puhelimen korvalleen ja puhui kiivaasti.

Samassa koko tienoon täytti viiltävä ääni. Vartija oli käynnistänyt autossaan hätäsireenin.

Pikkuveli henkäisi ilmaa ja odotti. Korsto huojui katolla hänen yläpuolellaan, sitten raskaat saappaat astuivat auton etukannelle ja siitä maahan. Hakkumies marssi kohti kauhistuttanutta vartijaa.

Pikkuveli kiskaisi Seatin sivuoven auki ja ammahti ulos. Jalat kompuroivat maassa, mutta sitten ne löysivät sijansa ja hän pääsi vauhtiin.

Hän juoksi, kiisi suoraan eteenpäin, ja kuuli takaansa kuinka hakku iskeytyi vartiointiliikkeen auton metalliin ja vartija kaassutti moottoria päästäkseen pakoon.

Pikkuveli juoksi pimeässä Trujillon kaduilla, joiden kulmista hän tunsu jokaisen mutta yksikään niistä ei nyt riittänyt turvaksi.

Kaupungissa ei enää ollut paikkaa, jossa hän olisi suojassa.

Avenida Miajadasilla hän pysähtyi. Keuhkot pakottivat seisahdumaan, sydän oli tulla ulos rinnasta.

Hän kääntyi katsomaan taakseen. Ei ketään. Ei hakkumiestä. Sieltä ei tullut autoja, ei yhtään ihmistä.

Hän hoippui jonkin talon vierelle, nojasi seinään ja haukkoi henkeä. Kun ilma kulki taas hänen sisällään niin, että sitä ei tarvinnut ahmia, hän kaivoi esiin puhelimensa.

Numerossa vastattiin neljännellä soitolla.

»Mari?» Pikkuveli huohotti puhelimeen. »Minun täytyy päästä pois. Meidän täytyy päästä täältä pois.»

Lia avasi Studion ison, raskaan ulko-oven, astui sisään ja kuunteli.

Äänetöntä. Pitkään, hämärään eteiskäytävään siiloutui valoa kahdesta sivuovesta. Hän tiesi, että vaikka oli liikkeellä jo aamuvarhain, paikalla Studioissa oli montakin ihmistä, mutta juuri nyt heistä ei kantautunut rasahdustakaan.

Hän rakasti tätä käytävää, huoneita sen varrella ja perällä odottavaa suurinta tilaa, Soppea.

Hän odotti hetken keskellä eteisen hiljaisuutta. Pian kuului puhetta – Marin ääni.

Lia ei tiennyt montako sataa kertaa oli astunut tähän paikkaan, mutta aina sillä oli samanlainen vaikutus. Studio oli suuri huoneisto korkean toimistotalon viidennessä kerroksessa Bank-sidessa, näköetäisyydellä Thamesista. Se sijaitsi Park Streetillä, aivan Lontoon ytimessä, ja silti sen sisällä tuntui kuin olisi suojassa kaikelta, hiukan irrallaan valtavan kaupungin humusta.

Hän ehti astella käytävällä Ricon huoneen kohdalle, kun Mari ilmestyi sen oviaukkoon.

»Hyvä kun tulit», Mari tervehti.

Hän sanoi sen suomeksi. Useimmiten he puhuivat Lian kanssa englantia: he olivat asuneet Britanniassa jo vuosikausia, ja englanti oli molemmille luontainen ajattelun ja tunteidenkin kieli. Mutta toisinaan he käyttivät keskenään jotakin suomen ilmaisua. Suomeksi puhuminen tuntui suoralta ja läheiseltä, heidän kahden välisen tilan luomiselta sanoilla.

Lämpimästä tervehdyksestä huolimatta Mari vaikutti vakavalta ja keskittyneen muuhun.

»Meille tuli paljon tehtävää, oikea rysäys», Mari kertoi. Saman tien hän katosi takaisin huoneeseen.

Lia seisoj ja hengitti syvään eteisen hämärässä, antoi sisällään virinneen odotuksen hetken kasvaa ja seurasi Maria.

Ricon suuressa huoneessa kaikki oli melkein ennallaan. Ihmisten liikkeiden mukaan ohjautuvat valaisimet loivat sinne tänne valokiiloja.

Pöydillä oli tietokoneita, joiden näytöillä pyörivät Studion kulunvalvontaa ja monia muita asioita säätelevät ohjelmat. Huoneen laitojen hyllyillä oli järjestyksessä lukemattomia laitteita ja työkaluja. Niitä Rico käytti erilaisissa töissään ja rakenteli niihin uusia ominaisuuksia.

Kaikki oli kuin pitikin, lukuun ottamatta yhtä merkittävää asiaa. Huoneen keskellä, yhdellä monista tuoleista, Marin vieressä, istui ventovieras mies.

Lia tuijotti miestä hämillään, ja tämä katseli häntä uteliaana.

Tulokas oli päivettynyt, hoikka, pienikokoinen. Nopeasti reagoiva, kuin jockey odottamassa ratsua, jolle hypätä. Miehen kasvoilta paistoi tosin myös väsymys.

Lia arvioi vieraan ikää – ehkä häntä itseään vanhempi, mutta alle neljäkymmenen?

»Tämä on Roland», Mari esitteli kuin ohimennen, puhuen taas englantia muiden läsnäollessa.

Ikään kuin uppo-outo ihminen heidän joukossaan olisi täysin arkinen asia, vaikka kaikkina vuosina, joina Lia oli Studiolla käynyt, paikkaan ei ollut koskaan päästetty ulkopuolisia.

»Rolo», mies sanoi, nousi ylös ja ojensi kätensä. »Ystävät sanovat minua Roloksi.»

»Kaikki sinut hyvin tuntevat sanovat sinua Pikkuveljeksi», Mari totesi.

»Ei pidä paikkaansa, liioittelua», mies kertoi Lialle virnistäen ja puristi hänen kättään. »Rolo.»

Lia vastasi tervehdykseen, mutta Marin ja tulokkaan sanailu lisäsi yllätyksen tunnetta.

Rolo oli pukeutunut kuluneisiin farkkuihin ja kauhtuneeseen poolopaitaan. Hänen vieressään istuva Mari, joka aina käytti huolella valittuja vaatteita, näytti mustassa jakussaan ja hameessaan sekä pitkine, tummine hiuksineen kovin toisenlaiselta. Silti näiden kahden välillä vallitsi vahva yhteys.

Kuka mies oli? Miksi Mari puhui tämän kanssa kuin he olisivat tunteneet koko ikänsä?

Studion tiimin muut jäsenet, Rico, Paddy, Maggie ja herra Vong, istuivat Rolon lähellä väljässä ringissä, odottaen heidän liittyvän seuraansa. Lia tajusi tulleensa paikalle kesken tiiviin neuvonpidon. Se oli aloitettu todella varhain, ja ennen kuin hän oli päässyt mukaan.

»Pikkuveli on vanha ystävä», Mari selitti matalalla äänellä Lialle, kun tämä istui muiden joukkoon. »Hän tarvitsee apua. Ja vielä enemmän sitä odottaa joukko hänen tovereitaan. He ovat nyt Pariisissa.»

Rolo katsoi Liaa vaiti. Oli selvää, että avun tarve oli syvä.

Kenties mies oli yksi niistä lukuisista ihmisistä, joita Mari oli Studiossa auttanut aiemmin vuosien varrella, Lia pohti. Joihinkin heistä Mari piti yhteyttä, ja muutamilla oli tärkeä rooli hänen varojensa kannalta. He olivat rahamarkkinoiden ammattilaisia, jotka halusivat korvata saamaansa apua sijoitusneuvoilla. Niiden johdosta Marilla oli varaa Studion monimutkaisiin operaatioihin.

”ON ASIOITA, JOTKA ON HAUDATTU IHMISIIN NIIN SYVÄLLE,
ETTÄ NIIHIN EI KOSKAAN ULOTU VALO.”

Juuri kun suomalainen graafikko Lia Pajala tuntee elämänsä Lontoossa ja Level-lehden töissä olevan vakiintumassa, kaikki muuttuu. Hänen ystävänsä Mari johtaa kaupungissa kulussien takana salaperäistä Studiota, ja nyt Mari haluaa tuoda Euroopan syrjäseuduilta Lontooseen joukon hengenvaaraa pakenevia miehiä. Mutta Mari ei kerro Lialle näiden kokemasta uhasta koko totuutta.

Kuka on tulokkaita jäljittävä espanjalainen ammattitappaja, joka käyttää aseenaan hakkua? Miksi yksi pakolaisista on vanha herrasmies, joka nuuskii ympäristöä ja muita ihmisiä erikoisella, tarkalla hajuistillaan?

Lian on pakko ryhtyä toimiin itsenäisesti auttaakseen Maria ja ratkoakseen omia sekä Levelin vaikeuksia. Ne johtavat hänet ja muita Studion huippuammattilaisia niin Lontoon erikoisimmalle asuinkadulle kuin Britannian politiikan juonitteluihin.

SYVYYS on Studio-sarjan neljäs romaani ja samalla oma, itsenäinen teoksensa. Se avaa Lian ja Marin tarinassa uuden käänteen.

Pekka Hiltusen useasti palkituista ja kiitetyistä Studio-trillereistä on tekeillä myös kansainvälinen tv-sarja.

9 789510 442258

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44225-8